

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

Una llissó pràctica

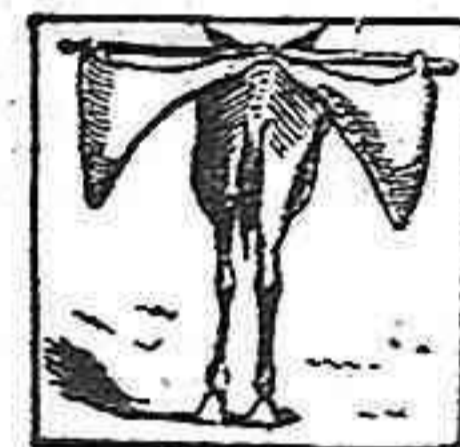

L'obrer anglès al obrer espanyol:

—Ja ho veus: l'unió fa la forsa. Si no seguïu el nostre exemple, mai fareu res.

L'«altre» premi Nobel

PAX.

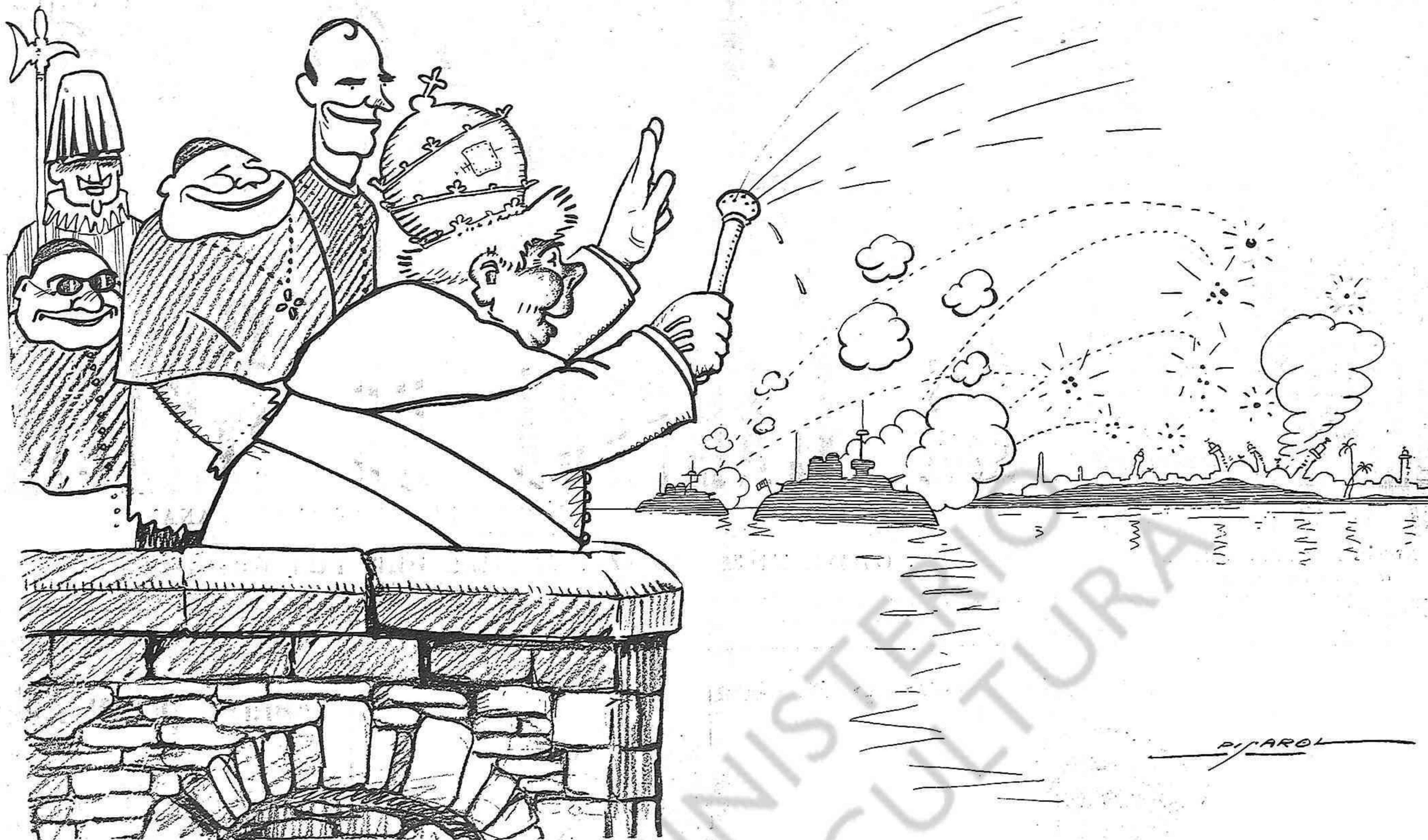
OTJOM sab que a l'hora present hi ha a Espanya una «qüestió premi Nobel». Es ben propi dels pobles en etern període tranzitori aquet fenomen de reducció de totes les coses a lluita política y social, fins les pures y amables disquisicions de la Literatura.

Jo'm guardaré d'afegir per mon compte un article an els molts que heu pogut llegir sobre la lluita de candidatures Galdós-Menéndez Pelayo. Vull parlar, mentres pugui, de coses noves y ben actuals, y aquella ja no ho es... Sols diré, de pas, que ab tot y esser un admirador fervent, un amic respectuós y un deixeble entusiasta d'en Menéndez y Pelayo, poso dintre l'urna la candidatura Galdós, com ja l'hi hauria posada en els dies en que va donarse el premi Nobel a l'Echegaray en representació de la moderna literatura espanyola. En Galdós es l'home en qui ha pres reflecte, evolutivament, aqueixa Espanya d'ont hem sorgit nosaltres, qui comensa en la crisis violenta de 1808. Y així com an en Menéndez (per qui votaria després d'en Galdós) no'l danya, sinó que l'enalteix, la seva sincera intervenció en el judici politic y social d'Espanya, encara que l'hagi realisada en sentit tradicionalista, tampoc danya an en Galdós, sinó que l'enalteix, la seva activa y noble propaganda en sentit republicà y laicista. La proposta d'en Galdós tindrà ademés una ventatja sobre les propostes habitualment fetes per les Academies, perquè serà sortida d'aquella aclamació popular que ve a esser una mena d'elecció, la porpra d'un imperi.

Però anem a lo interessant. Y lo interessant es que'l poble ignora en general no ja la significació de la testamentaria d'en Nobel, significació que hauriem de designar ab el calificatiu, aquí horrison, d'antimilitarista, sinó l'existència d'un altre premi Nobel, reservat exclusivament a l'obra contra la guerra, contra l'existència dels exèrcits permanents, contra tot el sistema que l'economia social nostra ha arribat a declarar intangible y perfecte. L'herencia d'en Nobel, com inventor de la dinamita, ve a esser una manera de desagravi, de rescat, de redempció. Es una obra essencial de pau, de pau sistemàtica, de lo que se n'ha dit *pacifisme*, y que ha arribat a esser pera les nostres burgesies una cosa nefanda, produint en les ciutats d'avui una curiosa inversió de valors morals, que declara perillosa la tendencia pacífica absoluta, y clama pera que se la tracti exactament com la Roma imperial va tractar el pacifisme absolut dels primers cristians, l'insania *crucis*, la bogeria de la creu.

Els premis Nobel destinats a premiar els avensos de la física, de la química, de la medicina, són recompenses a l'esfors intel·lectual. El premi literari (sempre condicionat per la nota idealista, per la tendencia a la millora social colectiva) corona les excelsituts del sentiment.—Però queda l'altre premi: el que's reserva a les altures de la bondat humana, a

El bombardeig de Beyruth per l'esquadra italiana

EL PAPA, entusiasmàt:—Tireu, tireu, fills meus, que tot això són animetes pel cel!... Jo us beneixo en nom del Pare, del Fill y del Esperit Sant...

les nobleses de la voluntat. Aquet premi s'anomena, concretament, *de la pau*.—Y entre tots els personatges coronats ab el premi Nobel o proposats pera obtenirlo, sols un, qui precisament va rebutjarlo per odi al diner, hauria estat mereixedor d'obtenir a la vegada els dos premis, literari y pacifista, com no ha existit mai en el món altre mortal de qui's pogués dir. Parlo, naturalment, d'en Lleó Tolstoi.

Com s'ha volgut que en la distribució dels premis hi hagués una difusió universal, reflecte de la solidaritat intercitantana, que es la civilització, hi ha noms de totes les nacions cultes en aqueixa aristarquia de premiats. Però Espanya, que ja hi té els d'Echegaray y Cajal, y que proposa avui en Galdós com demà podrà proposarne d'altres indefinidament, *no té ni un sol nom, ni un sol candidat, pera el premi de la pau*. Veritablement, desde la mort d'en Pi y Margall, no podria citar una veu espanyola de propagandista, d'apostol, en qui representar la nostra participació en això que'n diríem el verb de la consciència moral colectiva, com els grans sabis reflecten la consciència intel·lectual del món.

¡Ah! Els noms dels galardonats ab els premis de la pau no frueixen d'aquella gloria popular concedida als forts poetes o als grans inventors. La multitud els ignora, fins que s'anomenen Frederic Passy, el noble patriarca francès, o Berta de Suttner, la civilista suïssa a qui's deu aquella obra titulada *Die Waffen Nieder* (*¡Abaja les armes!*), que ve a esser, en quant a la guerra, lo que *La Cabana de l'Oncle Tom*, d'una altra dona il·lustre (Enriqueta Betcher Stowe), fou en quant a l'abolició de l'esclavitud dels negres. (Y a propòsit, deixeu que tributi, tot passant, un elogi a l'amic meu que traduí l'obra de la baronesa de Suttner al castellà, vegentse forsat a guardar l'incògnit per raons especials que fan encara més meritòria la seva obra de traductor.)

Espanya, doncs, no tindria candidat pera el premi Nobel de la pau. Veritat es que lleis com la de jurisdiccions no són les més aptes pera fomentar l'aparició de tals apostols.—Però (y aquesta es la nota principal del meu article d'avui) si hi ha a Espanya una ciutat ont s'hi ajunti un nucli social d'opinió mereixedora d'aquet premi, entre nosaltres se troba; perquè les veus més fortes contra les aventures bèl·liques, a comptar desde la guerra de Cuba, han sortit de Barcelona, per ministeri de dos partits, el catalanista y l'obrer. Y com el nostre partit es copartícep en una y altra escola; en realitat podria presentar una doble executoria popular pera aspirar an aquell titol de noblesa.

Ha acostumat atribuirse el premi de la pau a la personalitat a qui's degui, en l'any precedent, la gestió més forta en contra de la guerra. An

aqueixa consideració's va deure l'extranya concessió de tal recompensa an el President Roosevelt, per la seva iniciativa de la pau entre'l Japó y Rússia.—Doncs si l'Academia sueca no estés, com totes, sota l'influència d'un moderantisme que repugna a tot lo que sembla estridència, segons l'opinió de l'eterna mediania burgesa, el premi Nobel de la pau hauria d'atribuirse, *cada any*, an el socialisme internacional.—Recordi's que Tolstoi ja indicava als *doukhoborts* com els veritables mereixedors del galardó de pacifisme.—Passem revista an els meritis contrets, sols en l'any transcorregut, pel socialisme com a *valor agent* en el curs de l'història humana: en primer lloc està el socialisme alemany, que improvisà a un parc de Berlin aquella formidable manifestació contra la mera possibilitat d'una guerra ab Fransa.—Després, el socialisme espanyol, unit als republicans, que no ha deixat ni un sol dia de fer constar la protesta contra la guerra africana.—No oblidem tampoc el socialisme francès, en els seus esforços reiterats pera conservar la bona relació ab Alemanya y ab Espanya, esforços ignorats o mal agraits per l'opinió general espanyola. El socialisme anglès, o laborisme, ha cooperat ab els liberals a apagar els darrers odis entre les dues illes britàniques. Y en quant al socialisme italià, que va iniciar protestes colectives contra la guerra de Trípoli, mal secundades per alguns directors del partit, acaba de formular en el Congrés de Lyon una explícita condemna d'aquell expoli.

Qui compari l'esperit nacional de les classes baixes davant la guerra de Cuba, ab l'esperit popular davant la guerra actual de Melilla, podrà veure be la diferencia, de temps a temps, y per tant el progrés realiat en quinze anys. Més encara: en 1898 fou la nació qui va imposar an el govern, a l'Estat, la guerra ab Nort-Amèrica, guerra impossible, absurda, que'l govern no s'atreví a rebutjar... Avui són les raons d'Estat qui imposen guerres que l'opinió general no voldria... Això es un fenomen eloqüent, que indica superioritat de la massa sobre les seleccions oficials directores.

Però els que creiem possible la supressió de les guerres colectives, quan els pobles arribin a l'estat de perfecció que permeti la supressió de les guerres individuals, el socialisme ens apareix com l'instrument d'aquella nova y futura dignificació humana. Y li concedim mentalment el suprem premi Nobel per sufragi de les majories universals.

GABRIEL ALOMAR

ESPANYA

Si heu reflexionat, en aquestes hores, sobre'l problema d'Espanya, ¿no us ha sobtat, no us ha ferit ab fredor de ganivet, una certa desconfortadora?

Catorze anys fa del gran desastre. Y, al cap d'aquet temps, un fenomen fatal està produintse. Es el fenomen d'extingirse els efectes del desastre en la sensibilitat del poble espanyol, sense haver sortit del dolor un moviment viril, una reacció salvadora y fecunda.

Avui es ja segur que'l desastre de les darreries del segle XIX haurà sigut infecond pera Espanya. Altres països, com la Fransa després de 1870, han trobat en la desfeta el comensament de la redempció. De les grans crisis de l'història, sovint ne surt la salut dels pobles. En el cas d'Espanya—¡oh, trista Espanya!—no ha succeït res d'això. La crisi paorosa, la desfeta tremenda, l'ha sotregada brutalment; però no ha tingut la virtut de ferla moure, de redressarla, de posarla en marxa. Després de les vanes declamacions y de les fugitives estremiments galvàniques, Espanya torna a jaure, indolent y endormiscada, de panxa al sol...

Les lleus confiances en una reacció de vida, avui ja s'han perdut. En aquell mot de *regeneració* ja ningú hi pensa. Sense solució de continuïtat, l'història d'Espanya continúa. Història de pobresa, d'impotència y de sang. Impotència y pobresa a dintre, sang en les terres aixutes del Rif.

La realitat d'Espanya es trista y desolada. Les esperances s'esvaeixen prematurament: són com poncelles mústiques. Y no digueu que això es pessimisme. Si de cas el pessimisme està en la realitat contemplada, no en els ulls que la contemplen. El pessimisme sistemàtic es, ben cert, una xacra de temperament; però l'optimisme sistemàtic es una beneiteria.

Mireu si es cas perdut el cas d'Espanya. Malgrat les immenses, les criminals culpes dels partits del règim en l'enfonzada de 1898, no hi ha hagut prou energies en el cos atuit del país pera esborrarlos, pera sepultarlos sota les ignominies de la seva gestió, pera substituirlos ab partits joves, honestos, nets de pecat. Y quan a un home com en Cambó se li ha acudit anar a la conquesta del govern de l'Estat en nom del regionalisme, no ha trobat millor medi que trucar humilment a les portes de la casa ont els partits turnants celebren les seves orgies.

...Han fugit les esperances esplèndides que

illuminaren el front d'en Joan Maragall en aquell famós article seu, titulat *¡Visca Espanya!* Es altre cop l'*Oda a Espanya* d'una punyent actualitat.

FULMEN

NA bona notícia. La causa que, com ja recordaran els nostres lectors, se seguia pel jutjat militar, ab arreglo a la llei de Jurisdiccions, contra LA CAMPANA, per una làmina publicada en el número com-responent al dia dels Morts, ha sigut lliurement sobresseïda.

Per més que no esperavem altra cosa de la rectificació del tribunal militar, doncs sempre havíem considerat que en el dibuix aludit no hi havia materia delictiva, tenim un verdader gust en comunicar als nostres lectors la providència recaiguda, que creiem deurà alegrarlos com ens ha alegrat a tots nosaltres.

A l'Hotel Ritz, de Madrid, hi ha aparegut, exercint dignament de cambra, una distingida senyoreta que es néta d'una duquesa arruinada.

¿Veuen? Això sí que es un gesto bellament heroic y mereixedor d'aplauso.

Més que no pas el d'aquella infanta que ara fa poc va passejarse uns quants dies per París ab aires de dama emancipada, però que, quan se li feu observar que aquells fums d'independència podien ferli perdre la bonica pensió que cobra, va envainarse l'emancipació y els fums y ho va deixar corre tot.

En lo dels suplicatoris no hi ha manera d'entendre's.

Segons totes les apariencies, el Govern voldria quedar be ab tothom, aplicant al cas un ungüent blanc que fes una certa olor, mitg de benevolensa, mitg d'energia.

Però's topa ab la dificultat de que ni entre'ls mateixos republicans hi ha, sobre la qüestió, un criteri clar y definit.

En Lerroux, per exemple, se'n va a trobar an en Canalejas y, pera acabar d'una vegada,

EL DRAMA DEL CARRER DE PONENT

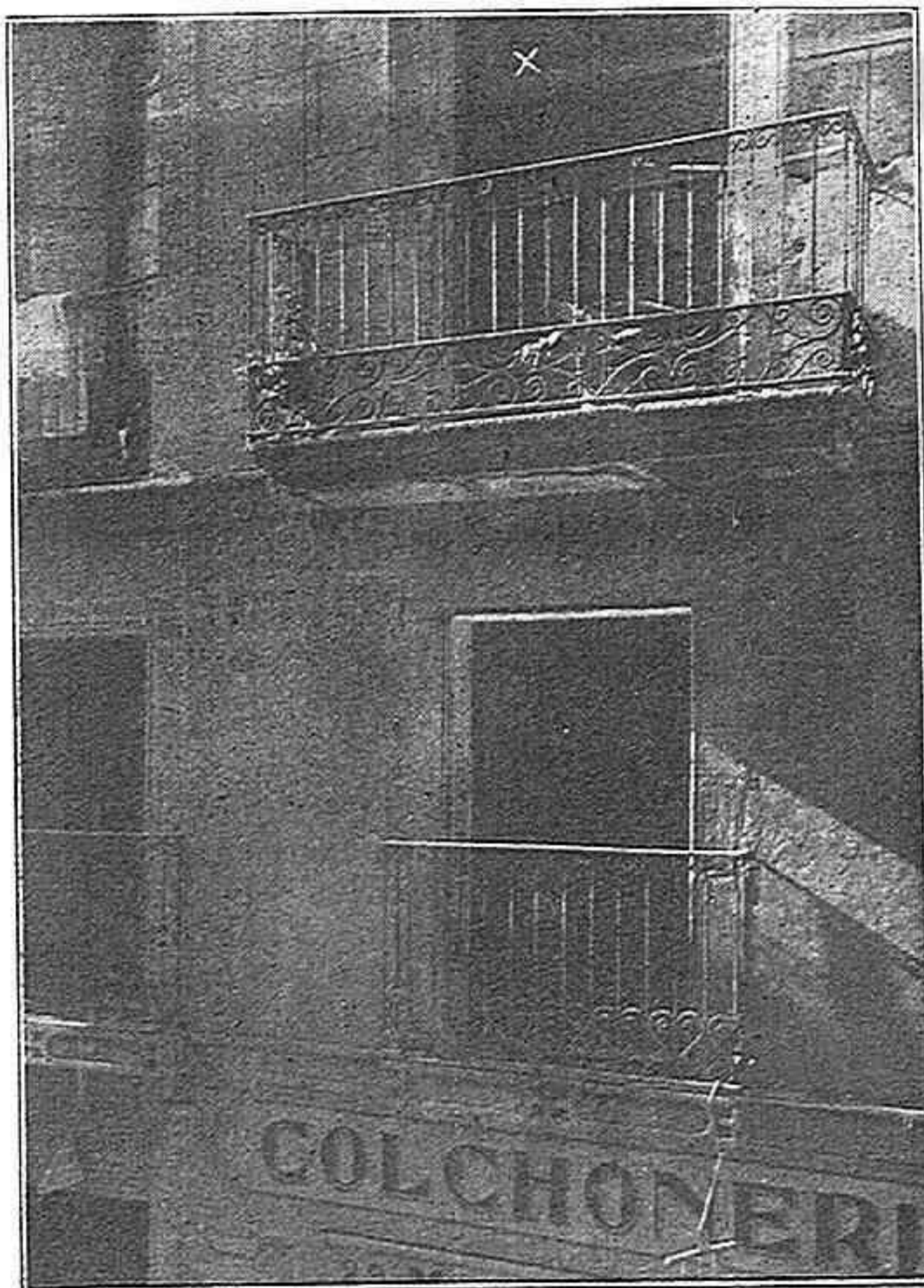
La desaparició de la nena Guitart

L'actualitat—per lo que toca a Barcelona—l'ha constituïda aquesta setmana la troballa de la nena Tereseta Guitart, perduda per espai de més de 15 dies. La seva desaparició tingué tots els caràcters d'un misteri. Sotadament, sense que ningú arribés a donarse'n compte, s'allunyà un vespre

JOAN GUITART,
el pare de la Tereseta

del costat de la seva mare, en companyia de la qual anava. Un moment en que la pobre dona s'aturà a parlar ab una coneguda, sigué prou pera que la nena Tereseta fugís d'aprop seu, essent infructuoses quantes pesquisses realisaren les autoritats pera indagar el seu parader. El desconsol, la desesperació, la més terrible de les angoixes, s'apoderaren dels infortunats pares de la noia, honrats veïns del carrer de Sant Vicents. Al cap de pocs dies la consternació era general. La policia pública y privada, el cos de la guardia municipal, les autoritats xiques y grosses, la premsa, la població en pes, posà a contribució els seus esforços pera esbrinar aquest *affaire*, un dels que més enrenou han promogut. Particular hi hagué que oferí un premi en metalec a la persona que arribés a averiguar el lloc aont la

Casa del carrer de Ponent, núm. 29, en el primer pis de la qual sigué trobada la nena desapareguda

pobre criatureta hagués pogut anar a parar. No pocs la donaren ja per morta. Alguns la suposaven embarcada vers llunyanes terres, per obra y gracia d'alguna familia emigrant, que hauria volgut servir-se de la Tereseta com d'un instrument apropiat pera determinades combinacions. Altres la veïen en poder d'una tribu de gitanos o captaires, y hi havia y tot qui la donà per ben morta.

Semblant concert d'opinions, un cúmul de pàters tan fonament oposats, no podien menos que fer creixer la incertitut y el dolor dels pares, que han passat per un dels períodes més crudels que puguin donarse. Cal fer constar que les autoritats no desmaiaren y que'ls esforços pera recu-

perar la nena Guitart redobla-ven a mida que la possibilitat de l'exit esdevenia més difícil. Per fi dimars s'esvai el misteri que rodejava l'extranya desaparició. Els barcelonins, que feia uns dies estavem concirosos, intrigats, respirarem ab tota llibertat. Eren les dotze del mitgdia quan la nova de que havia sigut trobada la nena Tereseta s'escampava per la ciutat, omplint els cors de satisfacció. La captura, diguemho en bon' hora, se deu al zel, mai prou alabat, de la guardia municipal, que s'ha fet en aquesta ocasió mereixedora del més entusiasta y xardorós aplaudiment.

El guardia Josep Asens, y juntament ab ell el brigada del cos, Josep Ribot, recuperaren a la Tereseta, reclosa—no se sab ab quin fi—en un pis del carrer de Ponent, número 29. La mestressa de l'habitació, Enriqueta Martí, fou detinguda desseguida, com es de suposar. A l'hora que escrivim aquestes ratlles se desconeixen encara els mobils que l'impulsaren a ferse ab la nena Tereseta. La Martí no ha parlat sinó vagament. Suposem que en la seva declaració davant del jutge aclararà

rà les contradiccions y les incoerencies en que de primer moment incorregué.

La Tereseta Guitart ha sigut aquets dies objecte d'entusiàstiques probes d'agrado y curiositat. A l'esser conduïda desde'l domicili de la seva rapitona al quarteret del carrer de Sepúlveda, se li

La nena TERESETA GUITART,
tal com era abans d'esser robada

tributà, pel nombrós public que hagué esment del fet, la més enternidora de les ovacions. Immediatament sigué reintegrada als pares, que no hi veuen de contents. La mateixa gernació que victorejà a la Tereseta comblà d'improperis a la Martí, que tingué necessitat de l'apoi y la protecció de la guardia municipal pera escapar a les ires y a les imprecacions de la multitud.

La Martí entrà dimecres a la tarde a la presó de dones del carrer d'Amalia. A la mateixa hora, y en companyia dels seus pares, visitava la Tereseta les redaccions dels diaris que s'han interessat per la seva sort. Gran nombre de curiosos la seguien de la vora. Els viants la saludaven al pas.

Sigui ara la justícia la que parli, després d'arribar a l'extranya d'aquest assumpte, un dels que més fonament han commogut a l'opinió.

La Martí entre reïxes... La Tereseta de nou en companyia dels seus pares...

Un final enternidor que en res desdiu del drama.

Les noves de darrera hora presenten la restitució de la nena Guitart als seus pares com la primera part d'un drama més esfereidor y més crudel de lo que pensavem. De confirmarse els presentiments que tenim, no hem de trigar molts dies en veure com adquireix aquet procés un caracter

La mara de la nena GUITART

d'extrema gravetat, potser com, de molts anys an aquesta part, cap altre se n'hagi vist.

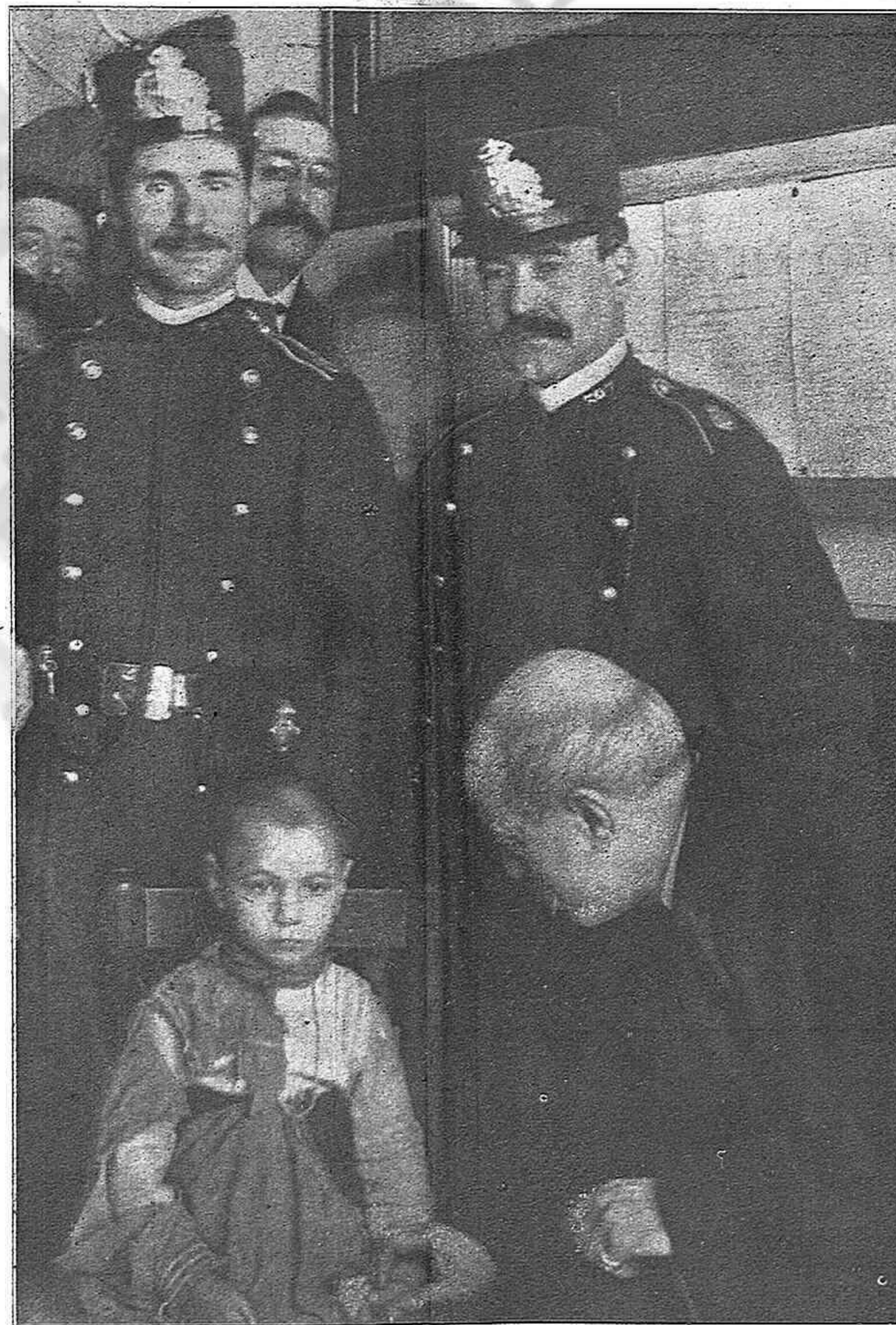
L'interès que l'assumpte desperta, creix, en comptes de disminuir. Pot dirse que ja, a Barcelona, no's parla avui d'altra cosa que del succés misteriós del carrer de Ponent y de quant en ell se relaciona. En cafès, tertulies, tramvies, teatres, per tot aont s'apleguen dues persones, constitueix l'assumpte el tema preferent de conversa.

No hi ha que dir que la fantasia del poble treballa de valent y que'ls detalls en apariència més insignificants devenen, al passar pels llabis de la gent, altres tantes probes terrorífiques, que adapten meravellosament a formes les més extranyes y capritxoses.

ENRIQUETA MARTÍ RIPOLLES

duenya del pis aont estava tancada la nena Guitart

L'arcalde senyor Sostres, conversant ab la nena Guitart, en el Dispensari del carrer de Sepúlveda. Al seu darrera, el guardia municipal Asens y'l brigada Ribot, que foren els qui descobriren el paradero de la Tereseta.

Sembla que l'acusada guardava en son poder una altra nena, tampoc filla seva, y que lo que apareixia com un crim vulgar no es altra cosa que la continuació d'una serie de fets brutals y repugnants... Obren en poder del Jutjat probes suficients pera sospitar que poden deduirse d'aquet procés responsabilitats tremendes, fins pera persones que ningú diria...